

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 837

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 12 decembrie 2012

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
D E C R E T E		
790. — Decret privind conferirea unor decorații		2
807. — Decret privind numirea unui judecător		3
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
Decizia nr. 825 din 11 octombrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 112 ¹ lit. c) și ale art. 112 ² alin. (5) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal		3-4
ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		
81. — Ordonanță de urgență pentru modificarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, precum și pentru modificarea art. 136 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară		5-6
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
4.763. — Ordin al președintelui Agenției Naționale a Funcționarilor Publici pentru modificarea Regulamentului privind organizarea și desfășurarea examenului de promovare în clasă a funcționarilor publici, aprobat prin Ordinul președintelui Agenției Naționale a Funcționarilor Publici nr. 1.932/2009		7
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE		
15. — Decizia din 12 noiembrie 2012		8-15

DECRETE

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind conferirea unor decorații

În temeiul prevederilor art. 94 lit. a) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale art. 4 alin. (1), ale art. 6 lit. B, ale art. 8 lit. A și B, precum și ale art. 11 din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere propunerea ministrului apărării naționale,

în semn de apreciere pentru competența și profesionalismul dovedite în îndeplinirea cu succes a misiunilor de mare complexitate și răspundere, precum și pentru contribuția adusă la ridicarea prestigiului Armatei României,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Art. 1. — Se conferă Ordinul *Virtutea Militară* în grad de *Ofițer*, cu însemn pentru militari, persoanei prevăzute în anexa nr. 1* la prezentul decret.

Art. 2. — Se conferă Ordinul *Virtutea Militară* în grad de *Cavaler*, cu însemn pentru militari, persoanelor prevăzute în anexa nr. 2* la prezentul decret.

Art. 3. — Se conferă Ordinul *Virtutea Militară* în grad de *Cavaler*, cu însemn pentru civili, persoanei prevăzute în anexa nr. 3* la prezentul decret.

Art. 4. — Se conferă Crucea Națională *Serviciul Credincios*, clasa a III-a, cu însemn pentru militari, persoanei prevăzute în anexa nr. 4* la prezentul decret.

Art. 5. — Se conferă Medalia Națională *Serviciul Credincios*, clasa a III-a, cu însemn pentru militari, persoanei prevăzute în anexa nr. 5* la prezentul decret.

Art. 6. — Se conferă Medalia Națională *Serviciul Credincios*, clasa a III-a, cu însemn pentru civili, persoanei prevăzute în anexa nr. 6* la prezentul decret.

Art. 7. — Se conferă Medalia Națională *Pentru Merit*, clasa a III-a, cu însemn pentru militari, persoanei prevăzute în anexa nr. 7* la prezentul decret.

Art. 8. — Se conferă Medalia *Virtutea Militară*, clasa a II-a, cu însemn pentru militari, persoanelor prevăzute în anexa nr. 8* la prezentul decret.

Art. 9. — Se conferă Medalia *Virtutea Militară*, clasa a III-a, cu însemn pentru militari, persoanelor prevăzute în anexa nr. 9* la prezentul decret.

Art. 10. — Se conferă Medalia *Virtutea Militară*, clasa a III-a, cu însemn pentru civili, persoanei prevăzute în anexa nr. 10* la prezentul decret.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

În temeiul art. 100 alin. (2) din Constituția României, republicată, contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

București, 6 decembrie 2012.

Nr. 790.

* Anexele nr. 1—10 conțin informații clasificate și urmează regimul Legii nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, cu modificările și completările ulterioare.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind numirea unui judecător

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 33 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 35 lit. a) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată,

având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1.082 din 28 noiembrie 2012,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. – Doamna Dobrițoiu N. Cristina se numește în funcția de judecător la Judecătoria Târgu Mureș.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 7 decembrie 2012.

Nr. 807.

D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 825

din 11 octombrie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 112¹ lit. c) și ale art. 112² alin. (5) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă. În acest sens, arată că aspectele învederate de autorul excepției de neconstituționalitate sunt probleme ce țin de interpretarea și aplicarea legii, fiind de competența exclusivă a instanțelor judecătorești, iar nu a Curții Constituționale.

C U R T E A,

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 103 lit. c) și art. 104 alin. (4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Societatea Comercială Cadmin Prod — S.R.L. din Târgoviște în Dosarul nr. 30/120/2010 al Tribunalului Dâmbovița — Secția comercială și de contencios administrativ. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 342D/2012.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 29 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 30/120/2010, **Tribunalul Dâmbovița — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 103 lit. c) și art. 104 alin. (4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal**, excepție ridicată de Societatea Comercială Cadmin Prod — S.R.L. într-o cauză ce are ca obiect anularea unei decizii de impunere.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, deoarece contravin prevederilor art. 4 alin. (1) lit. a) din Legea

nr. 346/2004 privind stimularea înființării și dezvoltării întreprinderilor mici și mijlocii. Astfel, se ajunge ca dispozițiile de lege criticate să contravină prevederilor art. 148 alin. (2) din Constituție.

Tribunalul Dâmbovița — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale. Astfel, se impune înlăturarea aplicării dispozițiilor de lege criticate, în contextul în care prin Legea nr. 346/2004 au fost armonizate normele fiscale în materie cu reglementările europene.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă. Autoarea excepției de neconstituționalitate este nemulțumită de modul de interpretare și aplicare a prevederilor legale de către instanțele de judecată la litigiul dedus judecătii, cu privire la definiția microîntreprinderii. Or, instanța de contencios constituțional a statuat, spre exemplu prin Decizia nr. 357/2011 sau Decizia nr. 1.474/2011, că modul de interpretare și aplicare a normelor legale este atributul instanțelor de judecată și nu intră în sfera contenciosului constituțional. De asemenea, Curtea Constituțională nu se poate pronunța asupra eventualelor contradicții dintre prevederile a două sau mai multe acte normative, respectiv asupra contradicțiilor dintre dispozițiile art. 103 lit. c) și art. 104 alin. (4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și cele ale Legii nr. 346/2004.

Avocatul Poporului arată că prin textele de lege criticate au fost prevăzute condițiile în care microîntreprinderile pot opta pentru plata impozitului pe venit. Aceste prevederi de lege, reglementând impozitul pe veniturile microîntreprinderilor, reprezintă opțiunea legiuitorului, care astfel dă expresie preocupării statului pentru a asigura protejarea intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară. Așa fiind, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Ulterior sesizării Curții Constituționale, Codul fiscal a fost modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2010, dispozițiile de lege criticate regăsindu-se, în prezent, sub o altă numerotare. Astfel, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 112¹ lit. c) și ale art. 112² alin. (5) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, ce au următorul conținut:

— Art. 112¹ lit. c): „*Definiția microîntreprinderii*

În sensul prezentului titlu, o microîntreprindere este o persoană juridică română care îndeplinește cumulativ următoarele condiții, la data de 31 decembrie a anului fiscal precedent: (...) c) a realizat venituri care nu au depășit echivalentul în lei al 100.000 euro”;

— Art. 112² alin. (5): „*Opțiunea de a plăti impozit pe veniturile microîntreprinderii (...)*

(5) Microîntreprinderile nu mai aplică acest sistem de impunere începând cu anul fiscal următor anului în care nu mai îndeplinesc una dintre condițiile prevăzute la art. 112¹.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autorii excepției invocă prevederile constituționale ale art. 148 alin. (2) referitor la integrarea în Uniunea Europeană.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că autoarea acesteia susține că se realizează o neconcordanță între prevederile legale ale Codului fiscal și cele ale Legii nr. 346/2004. În jurisprudența sa constantă, instanța de contencios constituțional a statuat că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestui text cu dispozițiile constituționale pretins violate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției.

De asemenea, Curtea reține că aspectele învederate de autorul excepției de neconstituționalitate sunt probleme ce țin de interpretarea și aplicarea legii, fiind apanajul exclusiv al instanțelor judecătorești, neintrând în sfera contenciosului constituțional. Astfel, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 112¹ lit. c) și ale art. 112² alin. (5) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal este inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 112¹ lit. c) și ale art. 112² alin. (5) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Societatea Comercială Cadmin Prod — S.R.L. din Târgoviște în Dosarul nr. 30/120/2010 al Tribunalului Dâmbovița — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 octombrie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

pentru modificarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, precum și pentru modificarea art. 136 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară

I. Având în vedere faptul că, în prezent, există un număr mare de posturi vacante de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, situație care împiedică funcționarea în condiții de normalitate a instanței supreme, ținând seama de faptul că prin Legea nr. 300/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, precum și pentru modificarea art. 29 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară s-au stabilit noi condiții de promovare în funcția de judecător la instanța supremă și a fost introdus concursul ca metodă de promovare în această funcție,

întrucât din analiza modului de desfășurare a concursului aferent anului 2012 au fost identificate o serie de neajunsuri în ceea ce privește procedura de promovare în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, respectiv faptul că procedura a ocupat o perioadă foarte mare de timp (peste 6 luni), costul financiar ridicat al acestei proceduri, numărul foarte mare de persoane implicate în organizarea concursului (aproximativ 170 de persoane), eficiența scăzută a procedurii (promovarea a doar 2 candidați), deficitul foarte mare de judecători la Înalta Curte de Casație și Justiție (26 de posturi vacante), care nu ar putea fi acoperit decât prin simplificarea procedurii și reducerea duratei acesteia,

ținând seama că aceste aspecte împiedică ocuparea posturilor vacante de judecător de la nivelul instanței supreme, fiind de natură a afecta grav funcționarea Înaltei Curți de Casație și Justiție și funcționalitatea justiției ca serviciu public, inclusiv celeritatea soluționării cauzelor,

având în vedere că în ședința din data de 28 noiembrie 2012 Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a aprobat calendarul estimativ al concursurilor și examenelor previzionate a se desfășura în cursul anului 2013, fiind propusă organizarea unui nou concurs de promovare în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție la începutul anului 2013, respectiv în perioada martie—aprilie 2013, ceea ce presupune cu necesitate declanșarea acestuia până la sfârșitul anului în curs, pentru asigurarea organizării concursului în perioada propusă,

luând în considerare necesitatea funcționării la întreaga capacitate a Înaltei Curți de Casație și Justiție, dată fiind necesitatea respectării duratei rezonabile a procedurilor judiciare și asigurării celerității actului de justiție,

ținând seama de necesitatea îndeplinirii urgente a obligațiilor asumate în cadrul mecanismului de cooperare și verificare (instituit prin Decizia Comisiei Europene 2006/928/CE din 13 decembrie 2006 de stabilire a unui mecanism de cooperare și de verificare a progresului realizat de România în vederea atingerii anumitor obiective de referință specifice în domeniul reformei sistemului judiciar și al luptei împotriva corupției, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 354 din 14 decembrie 2006),

ținând seama totodată de necesitatea ocupării posturilor vacante din cadrul Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea urgentării judecării cauzelor de mare corupție aflate pe rolul acestei instanțe, astfel cum recomandă și Comisia Europeană în raportul din iulie 2011: „adoptarea unor măsuri urgente menite să îmbunătățească practica judiciară și gestionarea cazurilor, precum și accelerarea procedurilor în cazurile importante de corupție la nivel înalt, pentru a se evita împlinirea termenului de prescripție în toate cazurile”,

întrucât aceste elemente vizează interesul public și constituie situații de urgență și extraordinare, a căror reglementare nu poate fi amânată;

II. În considerarea faptului că de la data de 1 ianuarie 2013 ar urma să intre în vigoare dispozițiile art. 136 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, privind preluarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a atribuțiilor Ministerului Justiției referitoare la gestionarea bugetului curților de apel, al tribunalelor, al tribunalelor specializate și al judecătorilor,

luând în considerare imposibilitatea finalizării până la acest moment a procesului de preluare a atribuțiilor referitoare la gestionarea bugetului curților de apel, al tribunalelor, al tribunalelor specializate și al judecătorilor de către Înalta Curte de Casație și Justiție,

ținând cont de necesitatea adoptării unui plan care să cuprindă toate măsurile legislative și tehnice menite să asigure premisele organizării și administrării în condiții optime a bugetului instanțelor de judecată,

având în vedere necesitatea preluării de către Înalta Curte de Casație și Justiție a acestor atribuții în mod etapizat (luând în considerare componentele legislative, de resurse umane, administrative și logistice ale acestui proces), după un calendar bine stabilit și în urma consolidării capacității acestei instituții de asimilare rapidă a procedurilor și mecanismelor de pregătire și planificare a bugetului, respectiv a execuției corespunzătoare a acestuia,

în considerarea faptului că aceste elemente vizează interesul public și constituie situații de urgență și extraordinare, a căror reglementare nu poate fi amânată,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. I. — Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 52, alineatele (2) și (3) vor avea următorul cuprins:

„(2) Data, locul, modul de desfășurare a concursului și posturile vacante pentru care se organizează concurs se comunică tuturor judecătorilor și procurorilor prin curțile de apel,

prin parchetele de pe lângă curțile de apel și prin Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și se publică pe pagina de internet a Consiliului Superior al Magistraturii, a Institutului Național al Magistraturii, a Înaltei Curți de Casație și Justiție, a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, precum și în 3 cotidiene centrale, cu cel puțin 40 de zile înainte de data stabilită pentru concurs.

(3) Pot participa la concursul de promovare în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție judecătorii și procurorii

care au cel puțin gradul de curte de apel sau parchet de pe lângă curtea de apel, care au îndeplinit efectiv cel puțin 3 ani funcția de judecător la curtea de apel sau de procuror la parchetul de pe lângă curtea de apel ori la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, au obținut calificativul «foarte bine» la ultimele 3 evaluări, nu au fost niciodată sancționați disciplinar și au o vechime în funcția de judecător sau procuror de cel puțin 15 ani.”

2. La articolul 52¹, alineatele (2)—(4) vor avea următorul cuprins:

„(2) Concursul de promovare în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție constă în:

a) o probă având ca obiect evaluarea actelor întocmite de candidați sau care privesc activitatea acestora;

b) un interviu susținut în fața Plenului Consiliului Superior al Magistraturii;

c) o probă scrisă, cu caracter practic.

(3) Comisiile de concurs sunt numite prin hotărâre a Consiliului Superior al Magistraturii, la propunerea Institutului Național al Magistraturii.

(4) Comisiile de concurs sunt alcătuite din judecători de la Înalta Curte de Casație și Justiție, cadre didactice universitare de la facultăți de drept din cadrul universităților de cercetare avansată și educație, astfel cum acestea sunt clasificate potrivit art. 193 alin. (4) lit. c) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, și formatori ai Institutului Național al Magistraturii.”

3. La articolul 52¹, alineatul (6) se abrogă.

4. Articolul 52² va avea următorul cuprins:

„Art. 52². — (1) În cadrul probei prevăzute la art. 52¹ alin. (2) lit. a), la cererea comisiilor de concurs, Consiliul Superior al Magistraturii va solicita, prin intermediul curților de apel sau, după caz, al parchetelor de pe lângă curțile de apel ori al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, hotărâri judecătorești sau, după caz, acte întocmite de candidați sau care privesc activitatea acestora, din ultimii 5 ani de activitate, precum și celelalte date necesare evaluării potrivit prezentei legi.

(2) Orice persoană poate transmite comisiilor de concurs acte de natura celor prevăzute la alin. (1), întocmite de candidați, care pot fi analizate în cadrul probei având ca obiect evaluarea actelor întocmite de candidați sau care privesc activitatea acestora.

(3) Cererile de înscriere la concurs se publică pe pagina de internet a Consiliului Superior al Magistraturii și a Înaltei Curți de Casație și Justiție, însoțite de un anunț prin care se aduce la cunoștința publică posibilitatea oricărei persoane de a transmite comisiilor de concurs acte de natura celor prevăzute la alin. (1), întocmite de candidați, precum și termenul în care acestea pot fi transmise.

(4) Actele prevăzute la alin. (1) se publică pe pagina de internet a Consiliului Superior al Magistraturii, cu respectarea dispozițiilor legale privind protejarea datelor cu caracter personal, pentru a fi supuse dezbaterii publice pentru o perioadă de 7 zile de la publicare. Sesizările sau observațiile primite din partea opiniei publice pot fi avute în vedere la evaluare de către comisiile de concurs.”

5. La articolul 52³ alineatul (1), literele d)—i) se abrogă.

6. Articolul 52⁴ va avea următorul cuprins:

„Art. 52⁴. — (1) În cadrul probei interviului, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii evaluează aspecte referitoare la integritatea candidaților.

(2) La ședința Plenului Consiliului Superior al Magistraturii în care se susține interviul va participa, cu rol consultativ, și un psiholog desemnat de plen, care va putea adresa întrebări candidaților în scopul evaluării motivației și competențelor umane și sociale ale acestora.

(3) Evaluarea integrității candidaților se face pe baza raportului întocmit de Inspekția Judiciară sub acest aspect, precum și a răspunsurilor primite de la candidat la întrebările puse acestuia pe baza acestui raport, a datelor existente la dosarul profesional, a documentelor depuse de candidat, a modului în care candidatul se raportează la valori precum independența justiției, imparțialitatea magistraților, integritatea și a aspectelor ridicate în cadrul discuțiilor.”

7. Articolul 52⁵ va avea următorul cuprins:

„Art. 52⁵. — (1) Punctajul maxim ce poate fi atribuit la probele prevăzute la art. 52¹ alin. (2) este de 100 de puncte, distribuite astfel:

a) 40 de puncte pentru proba prevăzută la art. 52¹ alin. (2) lit. a);

b) 20 de puncte pentru proba prevăzută la art. 52¹ alin. (2) lit. b);

c) 40 de puncte pentru proba prevăzută la art. 52¹ alin. (2) lit. c).

(2) Punctajul minim pentru a fi declarat admis la probele prevăzute la art. 52¹ alin. (2) este următorul:

a) 28 de puncte pentru proba prevăzută la art. 52¹ alin. (2) lit. a);

b) 14 puncte pentru proba prevăzută la art. 52¹ alin. (2) lit. b);

c) 28 de puncte pentru proba prevăzută la art. 52¹ alin. (2) lit. c).

(3) Punctajul minim pentru a fi declarat admis la concurs este de 70 de puncte.”

8. Articolul 52⁶ va avea următorul cuprins:

„Art. 52⁶. — (1) Proba scrisă prevăzută la art. 52¹ alin. (2) lit. c) constă în:

a) în funcție de specializare, una dintre următoarele grupe de materii:

(i) drept civil, dreptul familiei și drept internațional privat;

(ii) drept penal;

(iii) drept administrativ, drept financiar și fiscal și dreptul muncii;

b) jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene;

c) procedura civilă sau procedura penală, în funcție de specializarea judecătorului ori procurorului.

(2) La elaborarea subiectelor pentru proba prevăzută la alin. (1) se vor avea în vedere jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție și cea a Curții Constituționale.”

Art. II. — Termenul prevăzut la art. 136 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, se prorogă până la data de 1 ianuarie 2014.

Art. III. — Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu modificările aduse prin prezenta ordonanță de urgență, se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I, după aprobarea acesteia prin lege, dându-se textelor o nouă numerotare.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Ministrul justiției,
Mona Maria Pivniceru
Viceprim-ministru,
ministrul finanțelor publice,
Florin Georgescu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL ADMINISTRAȚIEI ȘI INTERNELOR
AGENȚIA NAȚIONALĂ A FUNCȚIONARILOR PUBLICI

ORDIN

pentru modificarea Regulamentului privind organizarea și desfășurarea examenului de promovare în clasă a funcționarilor publici, aprobat prin Ordinul președintelui Agenției Naționale a Funcționarilor Publici nr. 1.932/2009

Având în vedere:

— prevederile art. 22 alin. (1) lit. b) și d), ale art. 24, 68 și ale art. 107 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

— prevederile art. 5 alin. (1) din anexa nr. I la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 21 alin. (2) teza a II-a din Legea nr. 188/1999, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 12 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 1.000/2006 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale a Funcționarilor Publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Agenției Naționale a Funcționarilor Publici emite prezentul ordin.

Art. I. — Regulamentul privind organizarea și desfășurarea examenului de promovare în clasă a funcționarilor publici, aprobat prin Ordinul președintelui Agenției Naționale a Funcționarilor Publici nr. 1.932/2009, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 6 ianuarie 2010, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 1, alineatul (2) va avea următorul cuprins:

„(2) După primirea documentelor prevăzute la alin. (1), la nivelul autorităților și instituțiilor publice, prin compartimentele de resurse umane, se analizează dacă studiile de nivel superior absolvite de funcționarii publici, atestate prin diplomă de licență sau echivalentă, sunt în specialitatea în care aceștia își desfășoară activitatea sau sunt utile pentru desfășurarea activității.”

2. La articolul 2, alineatul (1) se abrogă.

3. Articolul 14 va avea următorul cuprins:

„Art. 14. — (1) Promovarea funcționarilor publici care au fost admiși la examenul de promovare în clasă se face prin transformarea postului pe care sunt încadrați într-o funcție publică de execuție de grad profesional asistent din clasa corespunzătoare studiilor absolvite, cu stabilirea salariului în condițiile prevăzute de Legea-cadru privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice nr. 284/2010, cu modificările ulterioare.

(2) Transformarea postului în condițiile prevăzute la alin. (1) nu se poate face într-o funcție publică de auditor sau de consilier juridic.

(3) În aplicarea prevederilor alin. (1), autoritățile sau instituțiile publice au obligația de a înștiința Agenția Națională a Funcționarilor Publici, în condițiile prevăzute de art. 107 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 188/1999, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu privire la modificările intervenite în structura de funcții publice din cadrul autorităților sau instituțiilor publice, ca urmare a promovării în clasă.

(4) Înștiințarea prevăzută la alin. (3) trebuie să fie însoțită de următoarele documente:

a) raportul final al examenului de promovare în clasă a funcționarului public, în original;

b) o fotocopie a actului administrativ prin care funcționarul public este numit într-o funcție publică de grad profesional asistent, din clasa corespunzătoare studiilor absolvite.

(5) În termen de maximum 15 zile lucrătoare de la afișarea punctajelor finale potrivit art. 11 alin. (4), conducătorul autorității sau instituției publice are obligația de a emite, în condițiile legii, actul administrativ de numire în funcția publică pentru fiecare candidat declarat admis la examenul prevăzut de art. 68 alin. (1) din Legea nr. 188/1999, republicată, cu modificările și completările ulterioare.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale a Funcționarilor Publici,
Eugen Coifan

București, 19 noiembrie 2012.
Nr. 4.763.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL COMPETENT SĂ JUDECE RECURSUL ÎN INTERESUL LEGII

DECIZIA Nr. 15

din 12 noiembrie 2012

Dosar nr. 12/2012

Rodica Aida Popa	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele completului
Lavinia Curelea	— președintele Secției I civile
Roxana Popa	— președintele delegat al Secției a II-a civile
Ionel Barbă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Corina Michaela Jîiie	— președintele Secției penale
Constantin Brânzan	— judecător la Secția a II-a civilă
Marian Budă	— judecător la Secția a II-a civilă
Elena Cârcei	— judecător la Secția a II-a civilă
Adriana Chioseaua	— judecător la Secția a II-a civilă
Mariana Cârstocea	— judecător la Secția a II-a civilă
Minodora Condoiu	— judecător la Secția a II-a civilă
Ileana Izabela Dolache	— judecător la Secția a II-a civilă, judecător-raportor
Mărioara Isailă	— judecător la Secția a II-a civilă
Aurelia Motea	— judecător la Secția a II-a civilă
Tatiana Gabriela Năstase	— judecător la Secția a II-a civilă
Nela Petrișor	— judecător la Secția a II-a civilă
Mirela Polițeanu	— judecător la Secția a II-a civilă
Lucia Paulina Brehar	— judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Trănica Teau	— judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Elena Popoiag	— judecător la Secția I civilă
Nina Ecaterina Grigoraș	— judecător la Secția I civilă
Viorica Lungeanu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Iuliana Rîciu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Florentina Dragomir	— judecător la Secția penală
Ilie Iulian Dragomir	— judecător la Secția penală

Completul competent să judece recursul în interesul legii ce formează obiectul Dosarului nr. 12/2012 este legal constituit, conform dispozițiilor 330⁶ alin. 1 din Codul de procedură civilă, modificat și completat prin Legea nr. 202/2010, Legea nr. 71/2011 și Legea nr. 60/2012, precum și ale art. 27² alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința este prezidată de doamna judecător Rodica Aida Popa, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Procurorul general la Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna Antonia Eleonora Constantin, procuror-șef-adjunct al Secției judiciare, Serviciul judiciar civil.

La ședința de judecată participă doamna Niculina Vrâncuț, magistrat-asistent în cadrul Secțiilor Unite, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27³ din Regulamentul privind

organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a luat în examinare recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție privind „interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 4 alin. (2) din Legea nr. 221/2009 raportat la art. 1 alin. (3) din același act normativ și art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999, în ceea ce privește stabilirea caracterului politic al deportării și prizonieratului în fosta U.R.S.S. anterior datei de 6 martie 1945”.

După prezentarea referatului cauzei, Înalta Curte a constatat că nu sunt de examinat chestiuni prealabile sau excepții și a pus în dezbatere recursul în interesul legii.

Doamna procuror Antonia Eleonora Constantin, reprezentantul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, a solicitat admiterea recursului în interesul legii și pronunțarea unei decizii prin care să se asigure interpretarea și aplicarea unitară a legii, în sensul de a se stabili că situațiile de prizonier de război și de deportare în fosta U.R.S.S. pe motive etnice, ca urmare a participării României la cel de-al Doilea Război Mondial, nu pot fi circumscrise unor măsuri administrative în sensul Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, cu modificările și completările ulterioare, deoarece aceste măsuri nu au fost dispuse de statul român și nici nu se încadrează în perioada premisă prevăzută de lege.

Președintele completului de judecată, doamna judecător Rodica Aida Popa, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a reținut dosarul în vederea pronunțării deciziei.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

1. Problema de drept ce a generat practica neunitară

Obiectul recursului în interesul legii privește interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 4 alin. (2) din Legea nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare, raportat la art. 1 alin. (3) din același act normativ și art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999 privind acordarea calității de luptător în rezistența anticomunistă persoanelor condamnate pentru infracțiuni săvârșite din motive politice persoanelor împotriva cărora au fost dispuse, din motive politice, măsuri administrative abuzive, precum și persoanelor care au participat la acțiuni de împotrivire cu arme și de răsturnare prin forță a regimului comunist instaurat în România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 568/2001, cu modificările și completările ulterioare, în ceea ce privește stabilirea caracterului politic al deportării și prizonieratului în fosta U.R.S.S. anterior datei de 6 martie 1945.

2. Examenul jurisprudențial

În urma verificării jurisprudenței la nivelul întregii țări s-a constatat că interpretarea dispozițiilor legale mai sus indicate s-a realizat în mod diferit de către instanțele de judecată, ceea ce a condus la aplicarea lor diferită și la pronunțarea unor soluții neunitare.

2.1. Potrivit primei orientări jurisprudențiale, deportarea și prizonieratul în fosta U.R.S.S. anterior datei de 6 martie 1945 nu sunt măsuri administrative cu caracter politic în sensul Legii nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare.

În susținerea acestei opinii, s-a arătat că, astfel cum rezultă din însuși titlul Legii nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare, precum și din prevederile art. 1 alin. (1) și art. 4 alin. (1) ale legii menționate, acest act normativ are ca obiect de reglementare doar condamnările cu caracter politic și măsurile administrative pronunțate/dispuse după data de 6 martie 1945, până la data de 22 decembrie 1989.

Întrucât cele două măsuri analizate au fost luate anterior datei de 6 martie 1945, s-a considerat că ele nu se încadrează obiectiv și temporal în domeniul de aplicare a acestei legi, chiar dacă au continuat și după instaurarea regimului totalitar comunist.

Din interpretarea dispozițiilor art. 4 alin. (2), ale art. 1 alin. (3) din Legea nr. 221/2009, coroborate cu prevederile art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 568/2001, cu modificările și completările ulterioare, s-a concluzionat că pentru ca o măsură administrativă să intre sub incidența Legii nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare, este necesar ca aceasta să îndeplinească o dublă cerință: pe de o parte, să aibă caracter politic, în sensul de a constitui o manifestare, ca formă de opoziție față de regimul comunist totalitar, iar, pe de altă parte, măsura administrativă să fi fost dispusă de organele fostei miliții sau securității în cadrul perioadei de referință a legii.

Ca atare, nu prezintă relevanță faptul că măsura deportării/prizonieratului s-a prelungit pe o perioadă ce depășește data de 6 martie 1945, în condițiile în care textele de lege mai sus invocate se referă la momentul dispunerii măsurii, și nu la durata acesteia. Pe de altă parte, cele două măsuri administrative nu au fost dispuse de organele fostei miliții sau securități.

Astfel, s-a reținut că măsura deportării și punerea ei în aplicare s-au realizat de trupele de ocupație sovietice care se aflau pe teritoriul României, stat ostil U.R.S.S., aflat sub armistițiu din 12 septembrie 1944, și ale cărui guverne provizorii din perioada 23 august 1944—6 martie 1945 aveau puteri limitate. În intervalul octombrie-noiembrie 1944 și până în ianuarie—februarie 1945, trupele sovietice de ocupație aflate pe teritoriul țării au decis, ca măsură de represalii împotriva Germaniei naziste și aliaților săi, deportarea în U.R.S.S. a tuturor etnicilor germani (cu excepția femeilor însărcinate, bătrânilor și copiilor), cetățeni români, valizi de muncă, aflați pe teritoriul României, pentru a ajuta la reconstrucția republicii sovietice, cu titlu de despăgubire de război, prin prestații în muncă. Contribuția statului român la punerea în aplicare a măsurii deportării a constat în identificarea etnicilor germani în localitățile ori reședințele de domiciliu. Ordinul de deportare sovietic a avut în vedere toți bărbații cu vârste între 17—45 ani și toate femeile cu vârste între 18 și 30 de ani.

De asemenea, s-a reținut că și prizonieratul în fosta U.R.S.S. a fost rezultatul unor acțiuni militare, în contextul istoric al participării României la cel de-al Doilea Război Mondial. Pe de altă parte, au existat și alte acte normative care au stabilit reparații pentru persoanele ce au fost supuse acestor măsuri abuzive.

Astfel, prin Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, republicat, s-a reglementat acordarea unor drepturi pentru persoanele deportate în străinătate după 23 august 1944, persoanele constituite în prizonieri de partea sovietică după această dată ori care, fiind constituite ca atare, înainte de 23 august 1944, au fost menținute în captivitate după încheierea armistițiului.

În același sens, prin Ordonanța Guvernului nr. 105/1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 189/2000, cu modificările și completările ulterioare, s-au stabilit măsuri reparatorii pentru cetățenii români care în perioada regimurilor instaurate cu începere de la 6 septembrie 1940 până la 6 martie 1945 au avut de suferit persecuții din motive etnice.

Aceste categorii de persoane nu se regăsesc în textul Legii nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare, fapt ce s-a considerat că denotă intenția legiuitorului de a reglementa măsuri reparatorii exclusiv pentru consecințele represive dispuse de regimul politic imediat după data de 6 martie 1945, iar nu de a repara și consecințele nefaste cauzate de abuzurile armatei sovietice, motiv pentru care, în baza principiului *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*, aceste situații nu pot intra în sfera de reglementare a acestei legi.

2.2. Potrivit celei de-a doua orientări a practicii judiciare, deportarea la muncă în reconstrucția U.R.S.S. și prizonieratul de război sunt măsuri administrative cu caracter politic în sensul Legii nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare.

Instanțele au reținut că prin dispozițiile art. 5 alin. (4) din Legea nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare, se face trimitere la prevederile Decretului-lege nr. 118/1990, iar acest din urmă act normativ prevede în mod expres, la art. 1 alin. (2), persoanele care au fost deportate în străinătate după data de 23 august 1944, care au fost constituite în prizonieri după această dată ori, fiind constituite ca atare, înainte de 23 august 1944, au fost reținute în captivitate după încheierea armistițiului.

Pe de altă parte, s-a reținut că Legea nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare, are caracter de complinire și nu înlătură drepturile deja stabilite prin legile anterioare.

Această interpretare ar rezulta și din modul în care au fost redactate prevederile art. 1 alin. (2) și (3) și art. 3 din lege, care trimit, prin enumerare, la rațiunile politice ce au stat la baza reglementării anumitor infracțiuni sau fapte fără caracter penal, condamnate sau sancționate de regimul comunist.

Ca atare, din interpretarea sistematică și istorico-teleologică a tuturor dispozițiilor legale evocate, instanțele de judecată au constatat că deportarea, respectiv constituirea în prizonier în fosta U.R.S.S. și menținerea acestor situații și după data de 6 martie 1945 se circumscriu noțiunii de măsuri administrative abuzive cu caracter politic, în sensul prevăzut de dispozițiile Legii nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare.

Caracterul abuziv al celor două măsuri analizate, în opinia instanțelor, rezultă și din contextul istoric în care acestea au fost dispuse și menținute, precum și din efectele produse asupra drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, consfințite ulterior prin Declarația Universală a Drepturilor Omului adoptată de Adunarea Generală ONU la 10 decembrie 1948.

Pe de altă parte, instanțele respective au stabilit caracterul politic incontestabil al acestor măsuri, în condițiile în care Decretul-lege nr. 118/1990, republicat, la care face trimitere Legea nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare, reglementează, astfel cum rezultă din chiar titlul său, acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice, neavând nicio relevanță faptul că cele două măsuri

administrative analizate nu se regăsesc printre cazurile expres prevăzute de art. 3 din Legea nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare.

S-a considerat că prin adoptarea Legii nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare, s-a intenționat repararea abuzurilor săvârșite asupra cetățenilor români de etnie germană, cu concursul autorităților naționale, care au pus în aplicare ordinul de deportare dat de puterea sovietică și nu au întreprins nicio măsură de împiedicare a acesteia.

În același context, s-a reținut culpa statului român, care ar rezulta din împrejurarea că nu s-a depus nicio diligență pentru recuperarea cetățenilor săi deportați sau aflați în prizonierat ori pentru încetarea măsurilor vădit abuzive luate împotriva lor.

2.3. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

Cauzele având ca obiect acțiuni întemeiate pe Legea nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare, prin care s-a solicitat constatarea caracterului politic al deportării și prizonieratului în U.R.S.S. înainte de 6 martie 1945, au fost soluționate, în faza recursului, în marea lor majoritate, de Secția I civilă, soluția ce s-a impus cu preponderență fiind cea susținută și de procurorul general. Ulterior, toate cauzele vizând Legea nr. 221/2009 de la nivelul instanței supreme au fost atribuite spre soluționare Secției a II-a civile, unde, pe aspectul vizat în prezentul recurs în interesul legii, practica este încă în faza incipientă, fiind pronunțate soluții în sensul celor expuse în prezenta cauză.

2.4. Jurisprudența Curții Constituționale

Prin Decizia nr. 150/2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 267 din 23 aprilie 2012, s-a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 și art. 4 alin. (2) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională a observat că prin deciziile nr. 376 din 22 martie 2011 și nr. 402 din 24 martie 2011, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 528 din 27 iulie 2011 și, respectiv, Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 574 din 12 august 2011, s-au respins, ca neîntemeiate, excepțiile de neconstituționalitate având o motivare similară celor în cauză. Cu acele prilejuri s-a reținut, în esență, că prevederile criticate fac parte din categoria actelor normative prin care s-a legiferat în domeniul măsurilor reparatorii ce se acordă persoanelor care au suferit condamnări cu caracter politic și măsuri administrative asimilate acestora. S-a arătat că legiuitorul este liber să opteze, *atât în privința măsurilor reparatorii, cât și a întinderii și a modalității de acordare a acestora, în funcție de situația concretă a persoanelor îndreptățite de a beneficia de aceste despăgubiri, fără ca prin aceasta să se instituie un tratament juridic diferit pentru categoriile de cetățeni aflate în situații identice*. De asemenea, s-a reținut că *criteriul temporal* avut în vedere prin această lege reparatorie pentru a se constata caracterul politic al condamnării ori al măsurii administrative asimilate acesteia este departe de a fi unul aleatoriu sau arbitrar, deoarece momentul 6 martie 1945 marchează instaurarea dictaturii comuniste, iar 22 decembrie 1989 vizează sfârșitul acesteia în România. Prin urmare, perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989 este circumscrisă în totalitate perioadei dictaturii comuniste, astfel încât opțiunea legiuitorului de a edicta o lege reparatorie numai în privința persoanelor aflate în ipoteza art. 1 din lege este una justificată în mod obiectiv și rațional.

Curtea a constatat că legiuitorul este îndreptățit ca, pentru situații deosebite, să aplice un tratament juridic diferit. De altfel, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că

egalitatea nu este sinonimă cu uniformitatea, astfel încât, dimpotrivă, pentru situații diferite, justificate obiectiv și rațional, trebuie să corespundă un tratament juridic diferit. Cu titlu de exemplu menționăm Decizia nr. 126 din 4 iulie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 447 din 11 septembrie 2000.

Totodată, prin Decizia nr. 1.358 din 21 octombrie 2010, referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 15 noiembrie 2010, Curtea a statuat că acordarea de despăgubiri pentru daune morale este la libera apreciere a legiuitorului, care — în temeiul art. 61 din Legea fundamentală, potrivit căruia „**Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării**” — este competent să stabilească condițiile și criteriile de acordare a acestui drept. **Parlamentul, elaborând politica legislativă a țării, este în măsură să opteze pentru adoptarea oricărei soluții legislative de acordare a unor măsuri reparatorii celor îndreptății pentru daunele suferite în perioada comunistă, cu respectarea prevederilor și principiilor Constituției.**

Distinct de cele reținute în deciziile menționate mai sus, Curtea a reținut că tatăl autorului excepției a beneficiat de prevederile Decretului-lege nr. 118/1990, republicat. Stabilirea altor măsuri reparatorii pentru aceste persoane, care practic ar trebui să le completeze pe cele acordate prin Decretul-lege nr. 118/1990, **ține de libera apreciere a legiuitorului**. În aceste condiții, a fost înlăturată critica privind încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 52 referitor la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică.

Prin Decizia nr. 1.354/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 15 noiembrie 2010, s-a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente.

În cuprinsul acestei decizii s-a reținut că statul român a acordat o serie de drepturi persoanelor persecutate din motive politice prin Decretul-lege nr. 118/1990, republicat, celor cărora li s-a recunoscut calitatea de luptător în rezistența anticomunistă în condițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 214/1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 568/2001, cu modificările și completările ulterioare.

Prin Legea nr. 221/2009 s-a reglementat acordarea despăgubirilor morale victimelor totalitarismului comunist pentru prejudiciul moral suferit, dacă se apreciază, în urma examinării tuturor circumstanțelor cauzelor de către instanțele de judecată, că reparația obținută prin efectul Decretului-lege nr. 118/1990 și al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 214/1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 568/2001, cu modificările și completările ulterioare, nu este suficientă, precum și în cazul în care nu au fost acordate drepturi de natura celor anterior enunțate.

Prin Decizia nr. 839/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 639 din 7 septembrie 2011, s-a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1),

art. 3, art. 4 alin. (1) și (2) și ale art. 5 alin. (1) și (4) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, fiind reținute argumente similare.

De asemenea, prezintă relevanță, din perspectiva examinată, Decizia nr. 402 din 24 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 574 din 12 august 2011, referitoare la respingerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 3, art. 4 alin. (1) și (2) și ale art. 5 alin. (1) și (4) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

Curtea a constatat că autorii excepției sunt nemulțumiți de faptul că Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, se referă doar la perioada „6 martie 1945—22 decembrie 1989” și exclude din categoria persoanelor îndreptățite de a beneficia de dispozițiile acestei legi cu caracter reparatoriu pe cele care au fost supuse condamnărilor și măsurilor administrative cu caracter politic luate după data de 23 august 1944 și până la instaurarea oficială a regimului comunist din România, la data de 6 martie 1945, deși calitatea de persoane persecutate politic, condamnate, deportate, internate în lagăre de muncă sau în colonii le-a fost recunoscută prin prevederile Decretului-lege nr. 118/1990 și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 214/1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 568/2001, cu modificările și completările ulterioare.

Curtea a observat că prevederile criticate fac parte din categoria actelor normative prin care s-a legiferat în domeniul măsurilor reparatorii ce se acordă persoanelor privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora.

De asemenea, Curtea a constatat că legiuitorul este liber să opteze atât în privința măsurilor reparatorii, cât și a întinderii și a modalității de acordare a acestora, în funcție de situația concretă a persoanelor îndreptățite a beneficia de aceste despăgubiri, fără ca prin aceasta să instituie un tratament juridic diferit pentru categoriile de cetățeni aflate în situații identice.

Criteriul temporal avut în vedere prin această lege reparatorie pentru a se constata caracterul politic al condamnării sau al măsurii administrative asimilate acesteia este departe de a fi unul aleatoriu sau arbitrar (*ad similibus*, a se vedea Decizia nr. 422 din 15 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 349 din 27 mai 2010).

Instanța de contencios constituțional a reținut că momentul 6 martie 1945 marchează instaurarea dictaturii comuniste, iar 22 decembrie 1989 vizează sfârșitul acesteia în România. Prin urmare, perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 este circumscrisă în totalitate perioadei dictaturii comuniste, astfel încât opțiunea legiuitorului de a edicta o lege reparatorie numai în privința persoanelor aflate în ipoteza art. 1 din lege este una justificată în mod obiectiv și rațional.

Așadar, s-a considerat neîntemeiată critica potrivit căreia sintagma „referitoare la perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989”, regăsită în cuprinsul Legii nr. 221/2009, ar crea o situație discriminatorie, întrucât le exclude din categoria persoanelor îndreptățite a beneficia de despăgubirile conferite prin legile speciale, respectiv Decretul-lege nr. 118/1990 și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 568/2001, cu modificările și completările ulterioare, pe cele care au fost supuse condamnărilor și măsurilor administrative cu caracter politic

luate după data de 23 august 1944 și până la instaurarea oficială a regimului comunist din România, la data de 6 martie 1945, legiuitorul fiind îndreptățit ca pentru situații deosebite să aplice un tratament juridic diferit. De altfel, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat, după cum s-a arătat, că egalitatea nu este sinonimă cu uniformitatea, astfel încât, dimpotrivă, unor situații diferite, justificate obiectiv și rațional, trebuie să le corespundă un tratament juridic diferit. (A se vedea și **Decizia nr. 126** din 4 iulie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 447 din 11 septembrie 2000.)

În același sens este de reținut și **Decizia nr. 376 din 22 martie 2011**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 528 din 27 iulie 2011, asupra respingerii excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 3, art. (4) alin. (1) și (2), art. 5 alin. (1) și (4) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

3. Opinia procurorului general

Procurorul general a susținut prima soluție adoptată în practica instanțelor judecătorești.

Astfel, s-a apreciat, în esență, că situațiile de prizonierat de război și de deportare în fosta U.R.S.S. pe motive etnice, ca urmare a participării României la cel de-al Doilea Război Mondial, nu pot fi circumscrise unor măsuri administrative în sensul Legii nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare, deoarece, pe de o parte, aceste măsuri nu au fost dispuse de statul român, iar, pe de altă parte, nici nu se încadrează sub aspect temporal în perioada premisă a legii.

S-a considerat că nu prezintă relevanță dacă cele două măsuri s-au întins ca durată în timp pe parcursul unor perioade ce au depășit data de 6 martie 1945, în condițiile în care textele legii mai sus invocate se referă la momentul dispunerii acestora, și nu la durata lor.

În același context, s-a arătat că, deși jurisprudența la nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție a fost unificată în sensul punctului de vedere exprimat în prezentul recurs în interesul legii, oportunitatea judecării acestuia este dată de faptul că, în prezent, astfel de cauze se soluționează în recurs la nivelul curților de apel, potrivit dispozițiilor art. 5 alin. (2) din Legea nr. 221/2009, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, iar practica acestora este neunitară, fiind necesară asigurarea certitudinii jurisprudenței printr-un mecanism intern cu caracter obligatoriu pentru toate instanțele naționale [*mutatis mutandis*, CEDO, *Beian împotriva României* (nr. 1), Hotărârea din 6 decembrie 2007, Cererea nr. 30.658/05, § 39, 40].

4. Raportul asupra recursului în interesul legii

Ca urmare a analizei dispozițiilor legale relevante, raportate la argumentele susținute în cadrul celor două orientări jurisprudențiale expuse, precum și la practica Înaltei Curți de Casație și Justiție, a Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului, în raportul întocmit s-a apreciat, în acord cu opinia exprimată de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, că dispozițiile art. 4 alin. (2) din Legea nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare, raportat la art. 1 alin. (3) din același act normativ și art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 568/2001, cu modificările și completările ulterioare, trebuie interpretate și aplicate în sensul că deportarea și prizonieratul în fosta U.R.S.S. anterior datei de 6 martie 1945 nu sunt măsuri administrative cu caracter politic, în sensul Legii nr. 221/2009.

5. Înalta Curte

Anterior examinării altor aspecte, se impun a fi expuse prevederile legale supuse interpretării, precum și cele relevante din perspectiva examinată.

Potrivit art. 4 alin. (2) din Legea nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare: *„Persoanele care au făcut obiectul unor măsuri administrative, altele decât cele prevăzute la art. 3, pot, de asemenea, solicita instanței de judecată să constate caracterul politic al acestora. Prevederile art. 1 alin. (3) se aplică în mod corespunzător.”*

În conformitate cu dispozițiile art. 1 alin. (3) din Legea nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare: *„Constituie, de asemenea, condamnare cu caracter politic și condamnarea pronunțată în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 pentru orice alte fapte prevăzute de legea penală, dacă prin săvârșirea acestora s-a urmărit unul dintre scopurile prevăzute la art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999 privind acordarea calității de luptător în rezistența anticomunistă persoanelor condamnate pentru infracțiuni săvârșite din motive politice, persoanelor împotriva cărora au fost dispuse, din motive politice, măsuri administrative abuzive, precum și persoanelor care au participat la acțiuni de împotrivire cu arme și de răsturnare prin forță a regimului comunist instaurat în România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 568/2001, cu modificările și completările ulterioare.”*

Conform prevederilor art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 568/2001, cu modificările și completările ulterioare, *„Constituie infracțiuni săvârșite din motive politice infracțiunile care au avut drept scop:*

a) *exprimarea protestului împotriva dictaturii, cultului personalității, terorii comuniste, precum și abuzului de putere din partea celor care au deținut puterea politică;*

b) *susținerea sau aplicarea principiilor democrației și a pluralismului politic;*

c) *propaganda pentru răsturnarea ordinii sociale până la 14 decembrie 1989 sau manifestarea împotrivirii față de aceasta;*

c1) *acțiunea de împotrivire cu arma și răsturnare prin forță a regimului comunist;*

d) *respectarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, recunoașterea și respectarea drepturilor civile, politice, economice, sociale și culturale;*

e) *înlăturarea măsurilor discriminatorii pe motive de naționalitate sau de origine etnică, de limbă ori de religie, de apartenență sau opinie politică, de avere ori de origine socială”.*

În fine, dispozițiile art. 5 alin. (4) din Legea nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare, stipulează că:

„Prezenta lege se aplică și persoanelor cărora le-au fost recunoscute drepturile prevăzute de Decretul-lege nr. 118/1990, republicat, cu modificările și completările ulterioare, persoanelor cărora li s-a recunoscut calitatea de luptător în rezistența anticomunistă, potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 214/1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 568/2001, cu modificările și completările ulterioare, în măsura în care se încadrează în prevederile art. 1, 3 și 4, precum și persoanelor care au fost condamnate prin hotărâri judecătorești pentru săvârșirea de infracțiuni la care face referire prezenta lege și care au obținut desființarea, anularea sau casarea hotărârilor de condamnare, ca urmare a exercitării căilor extraordinare de atac, până la data intrării în vigoare a prezentei legi, cu condiția să nu beneficieze de drepturile prevăzute la alin. (1) lit. a), b) sau c).”

Din însăși expunerea de motive întocmită pentru proiectul Legii nr. 221/2009 rezultă că scopul acestui act normativ este să completeze cadrul legislativ referitor la acordarea reparațiilor morale și materiale convenite victimelor totalitarismului comunist.

Hotărârile de condamnare pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 pentru infracțiuni împotriva statului au putut fi anulate pe calea exercitării unor căi extraordinare de atac, consecințele condamnărilor fiind șterse prin efectul legii în cazul infracțiunilor ce au fost dezincriminate. Totodată, statul a acordat o serie de drepturi persoanelor persecutate din motive politice prin Decretul-lege nr. 118/1990, precum și celor cărora li s-a recunoscut calitatea de luptător în rezistența anticomunistă în condițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 214/1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 568/2001, cu modificările și completările ulterioare.

Aceste măsuri reparatorii au fost considerate însă insuficiente, motiv pentru care prin Legea nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare, s-a urmărit:

— ștergerea *ope legis* a tuturor consecințelor penale ale condamnărilor cu caracter politic;

— repunerea în drepturi, în cazul în care prin hotărârea de condamnare s-a dispus decăderea din acestea și degradarea militară;

— afirmarea explicită a posibilității instanțelor de judecată de a acorda despăgubiri pentru prejudiciul moral dacă se apreciază, în urma examinării tuturor circumstanțelor cauzelor, că reparația obținută prin efectul Decretului-lege nr. 118/1990, republicat, și al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 214/1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 568/2001, cu modificările și completările ulterioare, nu este suficientă;

— reglementarea unei posibilități speciale de reparare a prejudiciului material produs prin confiscarea unor bunuri ca efect al hotărârii de condamnare cu caracter politic.

Distinct de acestea, prin Legea nr. 38/1990, prevederile Decretului-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945 au fost extinse și la persoanele deportate în străinătate după 23 august 1944, în această categorie fiind incluse și persoanele constituite în prizonieri de către partea sovietică după data de 23 august 1944.

De asemenea, prin Legea nr. 568/2001 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 214/1999 privind acordarea calității de luptător în rezistența anticomunistă persoanelor condamnate pentru infracțiuni săvârșite din motive politice, precum și persoanelor împotriva cărora au fost dispuse, din motive politice, măsuri administrative abuzive, s-a prevăzut ca art. 3 lit. e) să aibă următorul cuprins: *„e) deportarea în străinătate, după 23 august 1944, pentru motive politice”.*

Rezultă, așadar, că legiuitorul a urmărit să extindă prevederile celor două acte normative reparatorii și la persoanele deportate în străinătate după 23 august 1944, în această categorie fiind incluse și persoanele constituite în prizonieri de către partea sovietică după data de 23 august 1944.

Tot în cadrul actelor normative care au stabilit reparații pentru persoanele ce au fost supuse unor măsuri abuzive trebuie amintită și Ordonanța Guvernului nr. 105/1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 189/2000, cu modificările și completările ulterioare, prin care s-au stabilit măsuri reparatorii pentru cetățenii români care în perioada regimurilor instaurate cu începere de la 6 septembrie 1940 până la 6 martie 1945 au avut de suferit din motive etnice.

În art. 5 alin. (4) din Legea nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare, se prevede că acest act normativ se aplică și persoanelor cărora le-au fost recunoscute drepturile prevăzute de Decretul-lege nr. 118/1990, republicat, persoanelor cărora li s-a recunoscut calitatea de luptător în rezistența anticomunistă, potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 214/1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 568/2001, cu modificările și completările ulterioare, în măsura în care se încadrează în prevederile art. 1, 3 și 4, precum și persoanelor care au fost condamnate prin hotărâri judecătorești pentru săvârșirea de infracțiuni la care face referire prezenta lege și care au obținut desființarea, anularea sau casarea hotărârilor de condamnare, ca urmare a exercitării căilor extraordinare de atac până la intrarea în vigoare a prezentei legi, cu condiția să nu fi beneficiat de drepturile prevăzute la alin. (1) lit. a), b) sau c).

Din analiza acestui text de lege se observă că se extinde sfera de aplicare a Legii nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare, asupra următoarelor categorii de persoane:

— persoanele cărora le-au fost recunoscute drepturile prevăzute de Decretul-lege nr. 118/1990, republicat, și persoanele cărora li s-a recunoscut calitatea de luptător în rezistența anticomunistă, potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 214/1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 568/2001, cu modificările și completările ulterioare, *în măsura în care se încadrează în prevederile art. 1, 3 și 4;*

— persoanele care au fost condamnate prin hotărâri judecătorești pentru săvârșirea de infracțiuni la care face referire prezenta lege și care au obținut desființarea, anularea sau casarea hotărârilor de condamnare, ca urmare a exercitării căilor extraordinare de atac până la intrarea în vigoare a prezentei legi.

Trebuie precizat că în Decretul-lege nr. 118/1990, republicat, sunt enumerate foarte exact situațiile în care trebuie să se fi aflat persoanele vizate pentru a beneficia de prevederile acestui act normativ, apărând ca suficient, astfel, doar să li se fi recunoscut drepturile respective pentru a se putea prevala și de prevederile Legii nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare.

Astfel, potrivit art. 1 alin. (1) din Decretul-lege nr. 118/1990, republicat, constituie vechime în muncă și se ia în considerare la stabilirea pensiei și a celorlalte drepturi ce se acordă, în funcție de vechimea în muncă, timpul cât o persoană, după data de 6 martie 1945, pe motive politice:

a) a executat o pedeapsă privativă de libertate în baza unei hotărâri judecătorești rămase definitivă sau a fost lipsită de libertate în baza unui mandat de arestare preventivă pentru infracțiuni politice;

b) a fost privată de libertate în locuri de deținere în baza unor măsuri administrative sau pentru cercetări de către organele de presiune;

c) a fost internată în spitale de psihiatrie;

d) a avut stabilit domiciliul obligatoriu;

e) a fost strămutată într-o altă localitate.

În alin. (2) se prevede că de aceleași drepturi beneficiază și persoana care:

a) a fost deportată în străinătate după 23 august 1944;

b) a fost constituită în prizonier de către partea sovietică după data de 23 august 1944 ori, fiind constituită ca atare, înainte de această dată, a fost reținută în captivitate după încheierea armistițiului.

Așadar, recunoașterea drepturilor prevăzute de acest act normativ presupune constatarea caracterului politic al măsurilor la care au fost supuse persoanele beneficiare, legiuitorul

extinzând aplicarea prevederilor decretului-lege menționat și asupra celor două situații ce sunt supuse analizei în prezenta cauză, respectiv deportarea în străinătate după 23 august 1944 și prizonieratul după război. Ar apărea ca evident că atât condamnările, cât și măsurile administrative pe motive politice pentru care s-a obținut recunoașterea drepturilor prevăzute de Decretul-lege nr. 118/1990 să nu mai poată face obiectul unei noi proceduri prin care să se constate caracterul lor politic. Textul de lege impune însă încadrarea în art. 1, 3 și 4 din Legea nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare.

În ceea ce privește persoanele vizate de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 568/2001, cu modificările și completările ulterioare, faptul că acestea trebuie să se încadreze în prevederile art. 1, 3 și 4 din Legea nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare, înseamnă că, în cazul în care faptele pentru care au fost condamnate nu se regăsesc între cele enumerate în art. 1 alin. (2) din lege, sau măsurile administrative ce le-au fost aplicate nu sunt dintre cele expres prevăzute în art. 3 din lege, este necesar să se adreseze instanței de judecată pentru a se constata caracterul politic al acestora, cu aplicarea corespunzătoare a prevederilor art. 1 alin. (3) din lege.

Or, în art. 1 alin. (3) din Legea nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare, se prevede ca o condamnare pronunțată în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 pentru orice fapte prevăzute de legea penală, altele decât cele menționate expres în alin. (2) al art. 1 din legea menționată, constituie condamnare cu caracter politic dacă prin săvârșirea acestora s-a urmărit unul dintre scopurile prevăzute la art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 568/2001, cu modificările și completările ulterioare. Constatarea caracterului politic al condamnărilor prevăzute la alin. (3) se realizează de instanța de judecată [art. 1 alin. (4) din Legea nr. 221/2009], în condițiile prevăzute la art. 4.

În aceeași măsură, potrivit art. 4 alin. (2) din Legea nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare, persoanele care au făcut obiectul unor măsuri administrative, altele decât cele prevăzute la art. 3, pot, de asemenea, solicita instanței de judecată să constate caracterul politic al acestora, prevederile art. 1 alin. (3) din aceeași lege aplicându-se, și în această situație, în mod corespunzător, ceea ce înseamnă că măsura administrativă trebuie să fi fost luată ca urmare a săvârșirii unei fapte prin care s-a urmărit unul dintre scopurile prevăzute la art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 568/2001, cu modificările și completările ulterioare, respectiv:

a) exprimarea protestului împotriva dictaturii, cultului personalității, teorii comuniste, precum și abuzului de putere din partea celor care au deținut puterea politică;

b) susținerea sau aplicarea principiilor democrației și a pluralismului politic;

c) propaganda pentru răsturnarea ordinii sociale până la 14 decembrie 1989 sau manifestarea împotrivirii față de aceasta;

c¹) acțiunea de împotrivire cu arma și răsturnare prin forță a regimului comunist;

d) respectarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, recunoașterea și respectarea drepturilor civile, politice, economice, sociale și culturale;

e) înlăturarea măsurilor discriminatorii pe motive de naționalitate sau de origine etnică, de limbă ori religie, de apartenență sau opinie politică, de avere ori de origine socială.

În acest context trebuie subliniat și că, potrivit art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 568/2001, cu modificările și completările ulterioare, prin *măsurile administrative abuzive* se înțelege orice măsuri luate de organele fostei miliții sau securității ori de alte organe ca urmare a săvârșirii unei fapte în scopurile menționate la art. 2 alin. (1), în baza cărora s-a dispus:

a) privarea de libertate în locuri de deținere sau pentru efectuarea de cercetări;

b) internarea în spitale de psihiatrie;

c) stabilirea de domiciliu obligatoriu;

d) strămutarea într-o altă localitate;

e) deportarea în străinătate, după 23 august 1944, pentru motive politice;

f) exmatricularea din școli, licee și facultăți.

Prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 568/2001, cu modificările și completările ulterioare, se recunoaște calitatea de luptător în rezistența anticomunistă persoanelor condamnate pentru infracțiuni săvârșite din motive politice sau supuse din motive politice unor măsuri administrative abuzive în perioada 6 martie 1945—14 decembrie 1989. Aceasta înseamnă că, în procedura prevăzută de acest act normativ, se realizează, de asemenea, o verificare a caracterului politic al condamnărilor sau măsurilor administrative abuzive, ceea ce ar însemna că în situațiile astfel recunoscute să nu se mai impună constatarea caracterului politic și prin procedura prevăzută de Legea nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare. Cu toate acestea, și în această situație se impune încadrarea în prevederile art. 1, 3 și 4 din Legea nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare.

Din cele expuse rezultă că Legea nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare, reprezintă un act normativ ce vine în completarea celorlalte acte normative emise în scopul înlăturării consecințelor condamnărilor și măsurilor administrative asimilate acestora pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

Ceea ce a determinat această inițiativă legislativă a fost tocmai faptul că, deși s-au adoptat cele două acte normative cu caracter reparatoriu (Decretul-lege nr. 118/1990 și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 568/2001, cu modificările și completările ulterioare), totuși mai există numeroase persoane ale căror condamnări își produc în continuare efectele, fără ca acestea să beneficieze de minima reparație morală a ștergerii consecințelor penale ale condamnării lor. De asemenea, procedura constatării inopozabilității hotărârilor de condamnare cu caracter politic față de persoanele care au obținut calitatea de luptător în rezistența anticomunistă, prevăzută de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 568/2001, cu modificările și completările ulterioare, a fost considerată nesatisfăcătoare, în raport cu vârsta înaintată a solicitanților și cu necesitatea ca măsurile reparatorii cu caracter simbolic să fie obținute de persoanele îndreptățite, cu un efort minim.

Din cuprinsul celor două acte normative rezultă că prevederile acestora au fost extinse și asupra persoanelor deportate în străinătate după 23 august 1944, din motive politice, în Decretul-lege nr. 118/1990 în această categorie fiind incluse în mod expres și persoanele constituite în prizonieri de către partea sovietică după data de 23 august 1944. Art. 4 alin. (2) din Legea nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare, condiționează extinderea prevederilor Legii nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare, la persoanele cărora le-au fost recunoscute drepturile prevăzute de Decretul-lege nr. 118/1990 și de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999, aprobată cu modificări și completări

prin Legea nr. 568/2001, cu modificările și completările ulterioare, de încadrarea în prevederile art. 1, 3 și 4. Problema care apare este aceea dacă această condiționare poate fi impusă prin prisma aspectului temporal, respectiv al perioadei în care trebuia să fie pronunțată condamnarea sau luată măsura administrativă (6 martie 1945—22 decembrie 1989) și a celui vizând organul care a dispus măsura administrativă (fosta Miliție sau Securitate ori Poliția sau Siguranța).

Ceea ce prezintă relevanță din perspectiva Legii nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare, este caracterul politic al condamnărilor, respectiv al măsurilor administrative, pronunțate în perioada regimului comunist, respectiv 6 martie 1945—22 decembrie 1989. Acest caracter poate rezulta *ope legis*, condamnărilor sau măsurile administrative regăsindu-se expres între cele prevăzute de lege, sau trebuie constatat de instanța judecătorească, prin procedura prevăzută de acest act normativ.

În art. 4 alin. (2) din Legea nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare, se prevede că persoanele care au făcut obiectul unor măsuri administrative, altele decât cele prevăzute la art. 3, pot, de asemenea, solicita instanței de judecată să constate caracterul politic al acestora, prevederile art. 1 alin. (3) aplicându-se corespunzător. Așa cum s-a arătat deja, în alin. (3) al art. 1 se prevede că o condamnare pronunțată în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 pentru orice fapte prevăzute de legea penală, altele decât cele menționate expres în alin. (2) al art. 1, constituie condamnare cu caracter politic, dacă prin săvârșirea acestora s-a urmărit unul dintre scopurile prevăzute la art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 568/2001, cu modificările și completările ulterioare. Constatarea caracterului politic al condamnărilor prevăzute la alin. (3) se realizează de instanța de judecată [art. 1 alin. (4) din Legea nr. 221/2009], în condițiile prevăzute la art. 4 din lege.

Rațiunea edictării Legii nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare, este, așa cum s-a arătat, aceea de completare a actelor normative reparatorii deja existente.

Atât deportarea, cât și prizonieratul au fost consecințe ale războiului și ale poziției asumate de statul român la acel moment istoric, preexistente apariției statului comunist, dar menținute de acesta, contextul istoric în care s-au luat asemenea măsuri fiind pe larg expus în argumentarea punctului de vedere exprimat de procurorul general.

Este adevărat că atât Decretul-lege nr. 118/1990, cât și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 568/2001, cu modificările și completările ulterioare, au fost completate în sensul extinderii prevederilor respective și asupra persoanelor deportate în străinătate, după 23 august 1944, pentru motive politice, fiind incluși în aceeași categorie și prizonierii de război. Norma de trimitere din Legea nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare, ce vizează aplicarea prevederilor acestei legi și persoanelor cărora li s-au recunoscut anumite drepturi prin Decretul-lege nr. 118/1990 și prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 568/2001, cu modificările și completările ulterioare [art. 5 alin. (4) din Legea nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare] este însă de strictă interpretare și condiționează această aplicare de încadrarea în prevederile art. 1, 3 și 4 din Legea nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare. Or, aceasta înseamnă că, așa cum în mod corect s-a reținut și în opinia susținută de procurorul general, legiuitorul a optat pentru completarea măsurilor reparatorii acordate prin Decretul-lege nr. 118/1990 și prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 568/2001, cu modificările și completările ulterioare, numai pentru persoanele care au fost condamnate

politic sau căroră li s-a aplicat o măsură administrativă asimilată unei condamnări politice în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, de către fosta miliție sau securitate, condamnare sau măsură al cărei caracter politic fie rezultă *ope legis*, conform art. 1 alin. (2) și art. 3 din Legea nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare, fie trebuie constatat de o instanță judecătorească, cu aplicarea corespunzătoare a art. 1 alin. (4) din aceeași lege. Aceasta înseamnă că acea condamnare sau măsură trebuie să fi fost pronunțată, respectiv luată în perioada de referință a legii (6 martie 1945—22 decembrie 1989) pentru fapte prin săvârșirea căroră s-a urmărit unul dintre scopurile prevăzute la art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 568/2001, cu modificările și completările ulterioare.

Așa cum s-a reținut constant în jurisprudența instanței constituționale, legiuitorul este liber să opteze, atât în privința măsurilor reparatorii, cât și a întinderii și a modalității de acordare a acestora, în funcție de situația concretă a persoanelor îndreptățite să beneficieze de aceste despăgubiri, fără ca prin aceasta să se instituie un tratament juridic diferit pentru categoriile de cetățeni aflate în situații identice.

Criteriul temporal avut în vedere prin această lege reparatorie pentru a se constata caracterul politic al condamnării penale sau al măsurii administrative asimilate acesteia este departe de a fi unul aleatoriu sau arbitrar. Momentul 6 martie 1945 marchează instaurarea dictaturii comuniste, iar data de 22 decembrie 1989 vizează sfârșitul acesteia în România. Prin urmare, perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 este circumscrisă în totalitate perioadei dictaturii comuniste. De altfel, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că egalitatea nu este sinonimă cu uniformitatea, astfel încât, dimpotrivă, situațiilor diferite, justificate obiectiv și rațional, trebuie să le corespundă un tratament juridic diferit.

Opțiunea legiuitorului de a edicta o lege reparatorie numai în privința persoanelor aflate în ipoteza art. 1 din lege este, astfel, una justificată în mod obiectiv și rațional și în deplină concordanță cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

Astfel, în practica sa, în mod constant, în spețe legate de aplicarea art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și a Protocolului adițional nr. 12, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a evidențiat că, pe baza art. 18 din Convenție, o distincție este discriminatorie dacă „nu are o justificare obiectivă și rezonabilă”,

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 3307, cu referire la art. 329 din Codul de procedură civilă, modificat și completat prin Legea nr. 202/2010, Legea nr. 71/2011 și Legea nr. 60/2012,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și stabilește că:

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 4 alin. (2) din Legea nr. 221/2009 raportat la art. 1 alin. (3) din același act normativ și art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999, deportarea și prizonieratul în fosta U.R.S.S. anterior datei de 6 martie 1945 nu reprezintă măsuri administrative cu caracter politic, în sensul Legii nr. 221/2009.

Obligatorie, potrivit art. 3307 alin. 4 din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 12 noiembrie 2012.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
RODICA AIDA POPA

Magistrat-asistent
Niculina Vrâncuț

adică dacă nu urmărește un „scop legitim” sau nu există un „raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul vizat” (a se vedea, în special, Hotărârea *Marckx împotriva Belgiei* din 13 iunie 1979, seria A nr. 31, pag. 16, paragraful 33). În același timp, Curtea Europeană de la Strasbourg a subliniat că lista care cuprinde articolul 14 capătă un caracter indicativ, și nu unul restrictiv (a se vedea *Engel și alții împotriva Olandei*, Hotărârea din 8 iunie 1976, seria A nr. 22, pag. 30, paragraful 72, și *Rasmussen împotriva Danemarcei*, Hotărârea din 28 noiembrie 1984, seria A nr. 87, pag. 13, paragraful 34).

Curtea Europeană a continuat să explice aceste principii în Hotărârea privind Cauza *Abdulaziz, Cabales și Balkandali împotriva Regatului Unit*: „o diferență de tratament este discriminatorie dacă nu are o «justificare obiectivă și rezonabilă», adică dacă nu urmărește un «raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul vizat»” (Hotărârea din 28 mai 1985, seria A nr. 94, paragraful 72). În același timp, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, referindu-se la întinderea marjei de apreciere, lăsată la dispoziția statelor, a statuat că aceasta variază în funcție de circumstanțele concrete ale fiecărei cauze, de domeniile și contextul în discuție (Hotărârea din 28 noiembrie 1984 în Cauza *Rasmussen împotriva Danemarcei*, seria A nr. 87, paragraful 40).

Principiul egalității și interzicerii discriminării a fost reluat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Protocolul nr. 12 la Convenție, adoptat în anul 2000. Art. 1 al acestui Protocol prevede că „Exercitarea oricărui drept prevăzut de lege trebuie să fie asigurată fără nicio discriminare bazată, în special, pe sex, pe rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau oricare altă situație”. În special, sfera suplimentară de protecție stabilită de art. 1 se referă la cazurile în care o persoană este discriminată:

— în exercitarea unui drept specific acordat unei persoane în temeiul legislației naționale;

— în exercitarea unui drept care poate fi dedus dintr-o obligație clară a unei autorități publice în conformitate cu legislația națională, adică în cazul în care o autoritate publică, în temeiul legislației naționale, are obligația de a se comporta de o anumită manieră. Aceste principii au fost reluate în jurisprudența recentă a Curții Europene a Drepturilor Omului în Hotărârea privind Cauza *Thorne vs. the United Kingdom*, adoptată în 2009.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2013 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	88	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	205	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	450	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	5.000	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	250	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2013 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	600	1.500	3.750	9.000	19.800
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	50 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

